

Rektor Laurids B. Holm-Nielsen

Aarhus Universitet

Ndr. Ringgade 1

8000 Aarhus C

Adslev den 9.6.2009

Vedr.: Journal nr. Au-2009-602-016; -017; -018.

Den 29. Maj 2009 modtog jeg tre sæt bemærkninger til ovennævnte klage(r) af 30. december 2008 fra henholdsvis dekan Svend Hylleberg, fhv. institutleder Jens Mammen og lektor Morten Kjeldgaard. Intet i de tre's bemærkninger giver anledning til at ændre et ord i klagen, men jeg vil kommentere visse aspekter.

Dekan Svend Hylleberg:

Dekan Hylleberg søger nu med sine bemærkninger at bagatelliserer sine ærekrænkende og injurierende offentlige udtalelser om mit "klienthørsforhold". Der er således ingen saglige grunde til, at dekan Hylleberg – efter min afsked - på universitets vegne absolut skal meddele offentligheden, at jeg tilhører en "slægtsbaseret gruppe". Når dekanen ikke anfører hvilket gruppe han nu tænker på, forbliver udtalelsen meningsløs. Endelig undlader dekanen at anføre, at han fremsatte sine beskyldninger i en ganske bestemt journalistisk sammenhæng (i "ForskerForum"), hvor jeg beskyldtes for at sympatisere med ekstreme højreorienterede grupper, og hvor udtryk som "Hemmelig Broderskab", "Ku Klux Klan", og "Nazi-sympatier" florerede. Endeligt anvendte dekan Hylleberg den bestemte form i sin offentlige udtalelse (han ikke vidste, at jeg tilhørte "den klan").

Jeg må fastholde, at dekanen har defameret mig i offentlig regi, og at dette må få alvorlige konsekvenser. Det virker rent ud sagt patetisk, at han nu forsøger at smyge sig uden om ved at henvise til en, i denne sammenhæng, total irrelevant neutral ordbogsdefinition.

Endvidere synes dekan Hylleberg stadig ikke at kunne skelne mellem følgende to typer af bemærkninger: "No particular pattern of reasons for refusing to participate could be spotted in retrospect" og "The loss of subjects in the present study ...". Den første bemærkning viser hen til frafaldet ved den oprindelige udvælgelse af børn. Her var afslagsraten, som tidligere nævnt, utypisk lav og grundene til de få afslag varierede bredt fra "træt af de mange undersøgelser på skolen" over "mit barn skal ikke stå i nogen registre" til "gider ikke". Der sås kort sagt ingen systematik i grunde til afslag ved projektets begyndelse. Den anden bemærkning refererer til frafaldet i løbet af undersøgelsen. En stor del af "hullerne" i projektet skyldes i øvrigt manglende finansiering af projektet og her spiller – pudsigt nok - flere afslag på økonomisk støtte til projektet fra institutleder Mammens side en rolle!

Dekanen henviser igen i sine bemærkninger til, at det nedsatte fagudvalg konkluderede: "We have not registered any indication that Nyborg is aware of this basic problem, and the reader is never alerted to the mixed and unsatisfactory composition of the data set" (bilag B, side 9.). Her tager udvalget og dekanen stadigvæk fejl. Således anførte jeg eksplicit i 2005-artiklen, at der var tale om et blandingsdesign: "The total cohort-sequential study included two cross-sectional phases ... and a longitudinal study ... which included two repeatedly tested groups ..." (p. 500). Implikationerne af dette forstås umiddelbart af mennesker med selv minimal eksperimentel erfaring og det anonymt peer-reviewede internationalt anerkendte tidsskrift, som publicerede artiklen, havde da heller ikke kritiske kommentarer til data-kompositionen. Selv efter at være forelagt udvalgets og dekanens kritiske syn på projektet fandt eksperterne ingen anledning til metodekritik, og det højt rangerende internationale tidsskrift protesterede som bekendt efterfølgende skriftligt overfor rektor.

Bemærkninger om "... growing resistance to blood sampling ... and nude photography ..." refererer til en af mange mulige årsager til øget test-træthed over tid. Træthedsrelaterede frafald er kendt i alle longitudinelle studier *uanset deres emne*. Det aktuelle frafald i min undersøgelse stemmer nøje overens med de 50 %, der er tommelfingerreglen for lignende intensive longitudinelle studier. Hertil kommer, at frafaldet som bekendt ikke skævvred mine resultater. Der er, kort sagt, ikke noget at komme efter, selvom dekanens bemærkninger stadig antyder noget andet.

Som noget nyt henviser dekanen i sine bemærkninger til et Wikipedia-opslag, hvor måling af Tanner-Whitehouse Pubertal Stages anføres at omfatte penis-målinger. Det er symptomatisk, at Hylleberg mener, at et post hoc internetopslag fritager ham for at sætte sig ordentligt ind et aktuelt projekt, han som ansvarlig dekan kritiserer sønder og sammen og at han derfor ikke behøver at sikre sig, at et af hans hovedargumenter mod projektet – penis-måling – rent faktisk var validt. Hans rapporter i Nyborg-sagen har ikke "... været omhyggeligt, saglige og veldokumenterede...", hvilket han ellers understreger gang på gang og senest i bemærkningerne af 10.02.2009, p. 2).

Dekan Hyllebergs bemærkninger ændrer således intet ved den kendsgerning, at hans oprindelige indrapportering vildledte rektor bl.a. ved at være fyldt med misforståelser og fejl. Det er en skærpende omstændighed, at dekanen efterfølgende bragte de usande oplysninger om projektet videre til pressen og dermed også vildledte offentligheden. Usagligheden skinner også igennem, når dekanen i medierne understreger, at projektet måler afstanden mellem pigers brystvorter, men behændigt undlader at anføre, at drenges brystvorteafstand naturligvis også måltes.

I slutningen af sine bemærkninger af 11. februar 2009 anfører dekan Hylleberg, at "Det kritisable ved Nyborgs undersøgelse er, at han i de offentliggjorte rapporter hævder, at der ikke er grundlag for at tro, at der kan være bias i materialet, og først indrømmer det efter at have læst de faglige udvalgs rapport." Dekanen fremturer således med sin vildledning. Det er, som ofte nævnt, en dokumenterbar kendsgerning, at der hverken er konstateret bias ved selektionen eller ved

frafaldet (jævnf. analyse i brev af 30. december 2008 til rektor), og der er således intet at indrømme – hverken før eller siden!

I øvrigt markerer dekanens slutbemærkninger en bemærkelsesværdig retræte fra hans oprindelige kritik af projektet. Dengang mente han, at jeg havde udvist "... en groft uagtsom adfærd...", at jeg "... på utilbørlig vis har vildledt om egen videnskabelig indsats og resultater...", at min undersøgelse "... mangler enhver troværdighed og i realiteten er uden værdi.", og at jeg "... har gjort mig skyldig i en så grov forsømmelighed og tilsidesættelse af mine forpligtelser ... at der er grundlag for at indlede en disciplinærundersøgelse mod [mig] for tjenstlig forseelse..."

Nu er situationen vendt 180 grader. Der er flere grunde til at kræve en disciplinærundersøgelse af dekanen for tjenstlig forseelse. Han har udvist groft uagtsom adfærd under sagsbehandlingen, han har givet utilbørlig vildledning til rektor og offentligheden om min videnskabelige indsats og resultater, hans rapport mangler enhver troværdighed og i realiteten er uden værdi, han har forsætlig og groft offentlig defameret mig, og tilmed fortsat sagen i offentlig regi år efter at rektor afgjorde "Nyborg-sagen". Han har groft forsømt og tilsidesat sine tjenstlige forpligtelser som ansvarlig dekan.

Fhv. institutleder Jens Mammen:

Mammens bemærkninger begynder med et bemærkelsesværdigt budskab – han vælger helt at forbigå min kritik af hans embedsførelse.

Jeg har følgende kommentarer til Mammens bemærkninger:

- (1) Mammens seneste bemærkninger dokumenterer, at han har talt usandt hver eneste gang han fortalte dekanen, rektor, mine kollegaer og offentligheden, at nøgenfotografering var et uomgængeligt krav fra min side.

Usandheden eksponeres klart i følgende Mammen-citat: "En forsker kan vildlede gennem fortielse. Det er netop, hvad Helmuth Nyborg har gjort i sin undersøgelse af skolebørns intelligens. Hvorfor fremgår det ikke, at kriteriet for at deltage i undersøgelsen var, at børnene skulle lade sig fotografere nøgne?" (JP-Kronik, 10. Juli 2007).

Nu afslører Mammen i sine bemærkninger, at han blot **gættede** på, at nøgenfotograferingen var et uomgængeligt krav (se: "Det kan dårligt læses som andet end ...", p. 1. i hans bemærkninger). Han har altså holdt den kendsgerning, at der blot var tale om hans "bedste gæt" skjult i indberetningen om mit projekt og har dermed vildledt sine foresatte gennem fortielse. Det er en skærpende omstændighed, at han går til medierne – endog lang tid efter min afsked – og fortsat vildleder offentligheden herom. Mammen krænker dermed helt bevidst min ære ved at fremsætte og udbrede usandfærdige oplysninger om min projekt, på måder der er egnede til at nedsætte min person og videnskabelige status i medborgeres agtelse.

Tilmed forsøger Mammen nu, i sine bemærkninger, at give det indtryk, at der var mig selv der gav oplysning både til universitetet og på min hjemmeside om, at foto var et uomgængeligt krav fra min side.

Mammen rejser i bemærkningerne spørgsmålet: "Hvorfor skulle deltagerne falde fra begrundet i registreringerne, hvis disse var helt frivillige?" (p. 1). Derved afslører Mammen, at han end ikke ved, at intensive "helt frivillige" longitudinelle undersøgelser som hovedregel har et frafald på 50 % uanset emne. Mammen rejser dermed tvivl om sin egen faglige kompetence.

I den følgende sætning fortsætter Mammen sine ukvalificerede gætterier om projektet: "I alle tilfælde må der have været tale om et pres, selvom jeg naturligvis ikke kan udelukke, at der har deltaget personer, der er sluppet for registreringerne". Hertil kan kun siges, at jeg som primær projektleder ikke er bekendt med, at nogen i projektet har oplevet noget pres fra nogens side. Al deltagelse i alle aspekter af projektet var helt frivillig! Derfor er Mammens bemærkning om, at han naturligvis ikke kan udelukke, at nogen personer er sluppet for registreringen, grotesk misledende. Kendsgemingen er, at tæt ved halvdelen af børnene "slap" for fotografering, helt enkelt fordi de ikke ønskede den, men derudover ville de godt deltage i projektet.

Mammens påstande om "skjult kriterium" eller "skjult pres" ... ", som han nu strammer op med bemærkningen: "...hvilket er uomtvisteligt...", hviler udelukkende på ukvalificerede og udokumenterede gætterier om et projekt, hvis overordnede natur og detaljer han ikke har sat sig ordentligt ind i og/eller direkte har misforstået. Jeg må på denne baggrund fastholde, at Mammen usagligt og groft utilbørligt har vildledt dekanen, rektor og offentligheden om mit projekt og, at han endog fortsætter denne kurs.

(5) Jeg fandt det direkte usmageligt, at Mammen begyndte offentligt at spekulere i hvad jeg mon bruger nøgenbilleder til. Jeg finder det graverende, at han ikke selv umiddelbart derefter ilede med at understrege, at han ikke dermed mente, at der var tale om pædofili. Denne oplysning kom nemlig først frem i et efterfølgende afsnit og kun efter, at journalist Rasmus Karkov havde fulgt op på Mammens udtalelse med et direkte spørgsmål herom. Der er således, efter min opfattelse, tale om strafbare injurier (gennem negativer), svarende til hvis jeg f.eks. udtalte offentligt: "Jeg antyder ikke, at Mammen foretrækker 10-årige piger til sine seksuelle fornøjelser hver lørdag aften. Slet, slet ikke. Men jeg undrer mig godt nok over, hvad han så ellers får lørdag aftener til at gå med?"

Ganske som dekan Hyllebergs, udtrykker Mammens bemærkninger tegn på desperat retræte. Hvor Mammen oprindeligt mente som dekanen, at mit projekt var utroværdigt og totalt værdiløst, mener han nu, at det man kan læse om

projektet ud af hans avisindlæg blot er: "... at de udgifter og den ulejlighed, som bevilligende myndigheder og deltagende personer har været påført, kan se ud til at have været nyttesløse". Nej, det man kan læse er, at Mammen blot fortsætter sin groft vildledende og krænkende adfærd.

Lektor Morten Kjeldgaard

Kjeldgaard har gennem mange år fremført stærkt injurierende kritik af min person og forskning, og han har beskyldt en lang række navngivne nationalt og internationalt anerkendte forskere og flere internationale sammenslutninger for humbug, svindel og ultra-radikale højreorienterede synspunkter. I forbindelse med kritikken har Kjeldgaard i klare og utvetydige vendinger understreget sin medarbejdertilknøytning til Aarhus Universitet, eksempelvis ved at anføre, at "Lektor, lic. scient. Morten Kjeldgaard er ansat ved Molekylærbiologisk Institut, Aarhus Universitet, med speciale i makromolekylær røntgenkristallografi, eller ved at referere til MOKs Pages, Macromolecular Crystallography", Aarhus University, og ved at anvende universitets logo.

Bilag 1a-c dokumenterer, at jeg den 18. januar 1999 protesterede mod Kjeldgaards ærekrænkende angreb på min person og på en lang række navngivne nationale og internationale forskere og institutioner (bilag 2). Universitetet fandt dengang, at Kjeldgaard havde overtrådt vilkårene for medarbejderes etablering af hjemmesider, hvorefter Kjeldgaard oplyste, at han fjernede det omtalte indlæg

Imidlertid fortsætter Kjeldgaard og udbygger endog angrebene, stadigvæk med udførlig henvisning til sit ansættelsesforhold ved Aarhus Universitet. Nogle tilfældigt udvalgt prints fra 12-07-2008, 07-09-2007 og 13-05-2008 vedlægges (bilag 3a-c). Her anklages anerkendte forskere ved Århus universitet og andre universiteter for at være mine loyale højre-ekstremistiske støtter, for at misbruge offentlige midler, for at være medlemmer af et hemmeligt netværk, og for fascisme.

Et eksempel på ærekrænkende påstande drejer sig om led. overlæge, professor, dr. med. Raben Rosenberg, Center for Psykiatrisk forskning, Århus Universitetshospital Risskov. Professor Rosenbergs brøde er, ifølge Kjeldgaard, at have deltaget i mit professorbedømmelsesudvalg i 1994, at invitere mig til at holde en forelæsning i 2003 om eugenik og demokrati for "Det Lærde Selskab" ved Aarhus Universitet, og at holde foredrag "... side om side med Helmuth Nyborg ... på de medicinstuderendes faglige dag i efteråret 2006" "Dette var på et tidspunkt, hvor Aarhus Universitet havde suspenderet Nyborg for videnskabelig uredelighed". Kjeldgaard anfører endvidere: "Men "...eugenik er pseudovidenskab" og ... "Hvad man *ikke* kan gøre --hvis man vil tages seriøst-- er at tildele sådanne pseudovidenskabelige emner en autoritativ platform for deres agitation. Eugenik er ikke videnskab, det er fascistisk tankegods og Raben Rosenberg har et medansvar for legitimering og udbredelsen af disse ideer." Professor Rosenberg protesterede skriftligt overfor Kjeldgaard og fremførte bl.a., at dele af hans familie på moderens side var blevet udryddet af nazisterne, men Kjeldgaard finder ikke anledning til at trække sine beskyldninger tilbage.

Et andet eksempel på Kjærgaards injurierende og ærekrænkede påstande drejer sig bl.a. om misbrug af offentlige midler og går ud over professor Benny Lautrup ved Niels Bohr Institutet (NBI), Københavns Universitet. Også han udnævnes til at være en af mine loyale støtter og medlem i mit højreekstremistiske netværk. I forbindelse med et forskningsophold på NBI, hvor jeg økonomisk var dækket ind af egne forskningsmidler og hvor jeg foranstaltede en gratis forelæsning af Professor Arthur Jensen fra Berkeley University, USA, påstår Kjeldgaard helt uden dokumentation, at NBI "... stillede en herskabslejlighed på Østerbro til rådighed for Nyborg ...". Kjeldgaard tilføjer, at "Man kan spørge sig, hvor pengene til dette projekt er kommet fra, for beløbet må skønsmæssigt have været 80-100.000 Kr." ... "I forhold til kollegerne på NBI må det have været særdeles vanskeligt for Benny Lautrup at retfærdiggøre disse to eugenikeres ophold ved instituttet ..." så "Sagen ved Aarhus Universitet mod Nyborg for videnskabelig uredelighed må derfor være ekstraordinært pinlig for Benny Lautrup. Denne har da også været aktiv i offentligheden ved at sprede den disinformation, at Helmuth Nyborg var udsat for personforfølgelse og "politisk korrekt" censur fra Aarhus Universitets side, men formålet var tydeligvis at redde Lautrups eget omdømme."

Det er nu spørgsmålet om Aarhus universitet herved pådrager sig et retsligt ansvar, idet der klart er tale om adskillige alvorligt injurierende og ærekrænkende offentlige påstande, der klart og utvetydigt refererer til Aarhus universitet, til en aktuel sag som behandles her, og til en navngiven medarbejder ansat der. I bilag 1c gjorde daværende dekan Karl Pedersen det klart, at han ikke ønskede at indskrænke Kjeldgaards ytringsfrihed "... blot han i sin udøvelse af denne ikke involverer Aarhus Universitet" (p. 2).

I den forbindelse bør det erindres, at universitetet aktivt overvejede at indlede en tjenestemandssag mod mig, da jeg som medarbejder ved universitet henvendte mig på internettet til internationale fag-kolleger i Nyborg-sagen. Princippet om lige ret for loven tilsiger vel, at universitetet nu aktivt må overveje passende skridt mod Kjeldgaard i denne alvorlige sag om krænkelse af en række navngivne personer og hele segmenter af den internationale forskningselite i universitetets navn.

Hurtig afslutning

Den hidtidige behandling af klagesagen har været påfaldende tung og langsom. Jeg indsendte den oprindelige klage til rektor den 31. december 2008, men først efter flere måneder og tre rykkere fremsendte universitetet bekræftelse på, at man overhovedet havde modtaget klagen. Den 29. Maj 2009 rykkede jeg så igen telefonisk og bad om selv at måtte afhente bilag samme dag. Det fremgår af det afhentede, at de tre rekvirerede bemærkninger til klagen allerede var universitet i hænde medio februar 2009. De har således ligget ubehandlet hen i mere end tre måneder, før jeg på eget initiativ fik adgang til at kommentere dem.

Jeg skal på denne baggrund bede om, at sagsbehandlingen fremskyndes væsentligt.

Med venlig hilsen
Helmuth Nyborg
Bilag 1-3.